

Oskar měl rád svého kluka.

Taky měl rád smradlavé kočičí konzervy k snídani
a křupavé granule k večeři. A svou voňavou pletenou
myšku a červený polštářek u okna.

Ale ze všeho nejradši měl skákání –
skákání do výšek, odkud se mohl
kouknout ... *na všechno na světě.*

Když jednou navečer utíral jeho
kluk nádobí, hupsnul Oskar na židli,
pak na stůl, a odtud na ledničku.

„Honem slez, než budeš mít průšvih,“
zavolal na něj jeho kluk.

Jenže asi tak jeden dva skoky odtud stála v obýváku vysoká knihovnička. A tak se Oskar z ledničky vrhl na lustr a z lustru na knihovničku. Pak mrknul na kluka, a ten na něj zahalekal: „Oskare, ty teda dneska pěkně zlobíš! Pojd' hned dolů!“

